

בהיכלו

פרשת שלח תשפ"ה

גליון מס
170

נראה בדיוק כמוך

מתחיל להראות אחרת, זו התשובה שלך!

בפרשת השבוע זועקת השאלה, איך נגרם כזו בכ"ה לדורות על ידי המרגלים? איך לא חזרו והלהיבו בני ישראל שעתה נכנסים לכה מקום קדוש ונפלא שבו יוכלו להדבק באור השכינה הקדושה, להיות חיים טובים עם אמונה ברוחה ומזככת?

אם לא מתחברים אל הקדשה

כשעם ישראל בקשו ממשה רבנו שישלח כמה אנשים צדיקים, שיכנסו לפניהם לארץ ישראל ויספרו להם מה שהם ראו ויגידו להם את לבם בהשתוקקות נפלאה לארץ ישראל. אמר הקדוש ברוך הוא למשה רבנו "שלח לה אנשים", תמהים המפרשים: מדוע נכתבה כאן המלה "לה"? רש"י מביאר: "לדעתה".

אתה חושב שמשה רבנו לא אכל אטריות עם גבינה?

אם רק היו המרגלים שמים לבם לאזהרה זאת, היו כלם מצליחים במשימתם כמו יהושע וכלב בן יפנה, הקדוש ברוך הוא אמר למשה רבנו שילכו עם הלמוד של "לה לדעתה" כמו שאתם יודעים שמשה רבנו, על אף שהוא ילוד אשה, בכל זאת ב"דעת" - בפנימיות הוא ענין אחר לגמרי, כך תלכו לארץ ישראל וראיתם את הארץ מה היא? מה אתם יכולים לזכות על ידה, כמו שמגלה רבנו ז"ל כל כך בקדושתה ובסגולתה איך שהוא מקום התפלה, מקום האמונה ומקום הנסים, אל תסתכלו על הגשמיים.

אדרבה, דוקא במקום שאפשר לזכות לקדשה נפלאה, אם לא מתחברים אל הקדשה הזו נעשה חרבן גרוע יותר... שם דוקא יש זה לעצמות זה התגברות הסטרא אחרא והסמ"ד מ"ם, "כל המקדש מחברו - חרוב מחברו" (אגרת הרמב"ן לבנו), והכל בשביל לתת לכל אחד בחירה ונסיון, האם אתה מתפנן באמת רק רצון השם יתברך לא תתבלבל מקל מיני מניעות וחשד, תסתכל על עצמך ותבין שפה אתה יכול לזכות לכל מיני טוב.

(על פי "אשוי ישראל שלח תשפ"ב)

אחר הסתלקותו של מוהרנ"ת ז"ל, ישבו פעם תלמידיו ודברו בגדלתו, איך שהיה כל פלו דבוק ברבנו ז"ל, ותוך כדי שדברו בשבחו, נענה אחד ואמר: "מה אתם מדברים כל כך בגדלתו, בעיני ראיתי פעם אוכל אטריות עם גבינה..." פרוצה לרמז שהיה איש פשוט ככללנו...

ענה לו שהוא מאנשי שלומנו, ושיחה זו השתמרה לדורות בהיותה למוד חזק: "וכי אתה חושב שמשה רבנו לא אכל אטריות עם גבינה?"

רבנו ז"ל מגלה לנו (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קטו) ידיעה חשובה מאוד, הנחוצה בכל פרט בחיים, אנשים חושבים שדבר קדוש צריך להיות פתוח, בגלוי, שכל אחד יראה, רבנו ז"ל מגלה זאת על ארץ ישראל - "בדמות ותמונה איז חלוק כלל ביו ארץ ישראל ובין שאר מדינות להבדיל", קדשה עליונה וגבוהה מאוד זה לא דבר שרואים מבחוץ! בחיצוניות - בגשמיית זה נראה ככל דבר אחר! אך הפנימיות היא ענין אחר לגמרי...

גם בענין איש פשוט מגלה רבנו ז"ל את אותו הלמוד: "יש טועים סוברים שצריכים להפיר את הצדיק או שאר דבר שבקדשה להפירו בפניו בצלמו ודמותו שיהיה משנה בדמותו ובתנועתיו דיקא ובאמת לא כן הוא כי הצדיק הוא בדמות וצלם ככל האנשים ואין בו שום שוני ואף על פי כן הוא ענין אחר לגמרי ושאר בני אדם אינם בדמותו כלל באמת לאמתו כמו שאמר רבנו, זכרוננו לברכה שאיש הכשר נדמה, שהולך עם פרקשות ודקין כמו שאר בני אדם ואף על פי כן הוא ענין אחר לגמרי".

מה אתה מקבל?

המבחן האמתי הוא "מפיו דעת ותבונה" (משלי ב', ו), מה אתה מקבל מדבורי? אם צדיק זה נותן לה לחשב ממנו יתברך, מגלה לה איך לדבר אליו יתברך, ממתיק את חיה בכסופים ללמוד שעוברים כסדרן, השלום בית שלה, חנוך הילדים הכל

צריך להשתמש בכלים

ר' לוי יצחק אמר: כל בעל מלאכה יש לו כלי אמנותו, וכן לנו יש כלי אמנות והם עצות רבנו ז"ל, אם נשתמש עמם על ידי זה נצליח, אבל אם ישארו העצות רק בארון הספרים לא נצליח כלל.

ר' לוי יצחק אמר: אסור להיות עקשן על שום דבר שבעולם כי אם על תפלה והתבודדות, שבוה ההכרח להיות עקשן גדול והעקשנות צריכה להיות על עצם התפלה וההתבודדות, אבל לא על הדבר שרוצה לפעול, רק בזה יהיה סכלן גדול אף שמתפלל ומבקש כבר כל כך הרבה זמן על דבר אחד - אל יפל בדעתו ויבקש עוד ועוד, עד ישקוף ה' משמים ויעזר לו.

(לקוטי שיחות וספורים
כתב יד תקבט - תקל)

להתיר עצמו מכל מיני חבלים וקשרים רעים

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר שלח [בארץ ישראל] י"ח
סיון התשפ"ב

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו
היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קוראים פרשת שלח, ובו רמז וקריאה קדושה לכל
אחד ואחד לשלח מעל עצמו כל מיני בלבולים ודמיונות של
שקר המונעים אותו מלהגיע אל פנימיות קדשת ארץ ישראל,
שהוא אור האמונה הקדושה, והתגלות כח התפלה ומקום הנסים
(לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז'), ולקפץ ולדלג על כלם, כי יש חבלים
של הסטרא אחרא הרוצים לקשר אדם לדמיונות אלו ולהגיד
לו שאין לו שיכות אל דברים גבוהים כמותם, ואומר לו, מה יש
לך לעבודת התפלה ולהתגלות נסים, ואיפה אתה אחוז באמונה
הקדושה ועוד כל מיני הסתות כאלו, ואדם צריך להתיר עצמו
מכל מיני חבלים וקשרים רעים כאלו, ולדעת שבדאי בכוחו
להגיע לשלמות אור האמונה ולעסוק בתפלה בכח גדול ולראות
נסים ונפלאות בימי חייו, שזהו ויתרו את ארץ כנען, ויתרו מלשון
מתיר אסורים, להתיר פנימיות קדשת ארץ ישראל מיד הסטרא
אחרא שהוא מבגדי כנען, ולגלות עצם הקדשה הגנוזה בתוכה.

וזהו (תהלים טז) חבלים נפלו לי בנעמים הנאמר על קדשת
ארץ ישראל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"א), שהחבלים והקשרים של
הסטרא אחרא נופלים ומתבטלים על ידי הנעם העליון ששופע
בארץ ישראל, ואז מתקנים, אף - נחלת שפירה עלי, שהחרון אף
וכעס שבוער באדם, נמתק ומתבטל על ידי הנחלה המשפירת
של ארץ ישראל, כי יש בכח ארץ ישראל לבטל כעס וחרון אף
מן האדם ולהביא אותו אל אריכות אפים וסבלנות עצומה (לקוטי
מוהר"ן חלק א' סימן קנ"ה).

על כן בואו נא אחי ורעי היקרים, ונתחיל להמשיך על עצמנו
פנימיות קדשת ארץ ישראל, ונאמין בעצם כוחנו להתעלות
באור האמונה הקדושה ולעסוק בתפלה ולפעל נסים ונפלאות
בכל תחומי החיים, ואז נזכה להרגיש נעם חלקנו וגורלנו אשר
בנחל [ראשי תבות ח' חבלים נפלו לי בנעמים] שם חלקנו
וגורלנו, ונזכה בכח הצדיקים לחיות חיים טובים ונעימים לנצח.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

ישראל מוהר"ן חיים זי"ע

איך מתחזקים באמונה כשיש אזעקות ונופלים טילים?

שלום כבוד הרב. אני גרה באשקלון והשבת התחילו
אזעקות וגראדים וכך זה נמשך כל השבת וגם בבקר

קצת ואז הפסיק ואז
כל המשך היום היו
בומים. ורציתי לשאל
את הרב מה עלי
לעשות במצב כזה?
ואיך אפשר להתעלות
באמונה ולא להכנע
במצב כזה ליצר הרע
ולמחשבות שליליות?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום א'
לסדר ויקהל פקודי י"ז אדר
התשע"ב.

שלום רב אל ... תחי,
לנכון קבלתי את מכתבך.

אדם צריך להתחזק באמונה פשוטה בו יתברך,
לדע להודיע ולהודע שהקדוש ברוך הוא מנהיג את
עולמו בחסד וברחמים בצדק ובמשפט, ודבר גדול
ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל
העליון, עד כדי כך שאמרו חכמינו הקדושים (חלין
ז:): "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן
מכריזין מלמעלה"; שאדם לא מקבל מפה קטנה
באצבע קטנה אם לא מכריזין על זה קדם מלמעלה,
וצריכים לזכר טוב מאוד אשר כל פדור יש לו את
הכתבת שלו וכו'.

ולכן אפלו אם אדם יתחבא בעמקי עמקים וכו',
אם נגזר חס ושלום עליו משהו וכו', אזי ישיגהו עד
שם, עם כל זאת אמרו חכמינו הקדושים (שבת לב.)
לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה לומר שעושין לו
נס, שמה אין עושין לו נס, ואם עושין לו נס מנפין לו

צִרִיךְ

לַחֲטוֹף

עתים זמנים לתורה ולתפלה.

היה סוחר אחד מאנשי-שלומנו שֶׁהָיוּ לוֹ כִּמּוֹה שְׁתַּפִּים, וְהִתְנָה עִמָּהֶם תְּנָא, שֶׁשָּׂעָה אַחַת בַּיּוֹם יִתְּנוּ לוֹ מְנוּחָה, וְאִם לֹא - אֵינוֹ מְסַכֵּם לְהִיּוֹת שְׂתָף אִתָּם, וּמִחֲמַת הַיּוֹתוֹ הֶעָקֵר בַּעֲסֵק - הִכְרָחוּ לְהִסָּכִים עִמּוֹ, וְהִיָּתָה דְרָכּוֹ לְהִתְבּוֹדֵד בְּשָׂעָה זֹאת עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהֵם חָשְׁבוּ שֶׁהוּא נָח בְּשָׂעָה זֹאת, וְהָיָה קוֹרָא לְשָׂעָה הַזֹּאת **"דִּי גַעֲשָׂא רַבְעֵנֶע שָׂעָה"** (הַשָּׂעָה הַמְּתָה), הֵינּוּ שְׂלֵא יִבְלָבְלוּ אוֹתוֹ בְּשָׂעָה זֹאת, כִּי הוּא מַתְּ אֲזוּ, וְהֵם יִדְעוּ שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְבָלְבְּלוּ אֶפְלוּ בַּעֲבוּר כָּל הוֹן דְּעֵלְמָא.

בסוף יתבטלו הטרדות

כְּשֶׁאֲדָם יוֹדֵעַ זֹאת, שֶׁבְּכָל יוֹם יוֹם תִּהְיֶינָה לוֹ טְרֹדוֹת אַחֲרוֹת, וְאֵינוֹ מְסַתְּכָל עֲלֵיהוֹ, אֲזִי סוֹף־כָּל־סוֹף אִם יִהְיֶה עֹקְשָׁן לַעֲבוֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתּוֹךְ הַקְּטֻנוֹת, הַדְּחָקוֹת וְהַטְּרֹדוֹת, יִזְכֶּה לְהַפִּיץ אֶת הַכָּל אֶל הַקִּדּוּשָׁה, וְיִתְרַחֵב לוֹ וְיִפְטָר לְגַמְרֵי **מֵהַטְּרֹדוֹת**, כִּי הַכָּל אֵלּוּ נְסִיגוֹת אֲשֶׁר מְנַסִּים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה, לְרֹאוֹת הָאֵם כּוֹנְנָתוֹ בְּאַמְתָּה.

זֶה כּוֹנֵן הַתְּנָא הַקָּדוֹשׁ (אבות ד, ט): 'כָּל הַמְּקָיִים אֶת הַתּוֹרָה מֵעַנִּי - סוֹפּוֹ לְקִימָה מֵעַשֵּׂר, וְכָל הַמְּבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה מֵעַשֵּׂר - סוֹפּוֹ לְבַטְלָהּ מֵעַנִּי, כִּי הַכָּל סוֹבֵב עַל עַנְיָן הַטְּרֹדוֹת, שֶׁהָיָה עָקֵר הָעַנִּי וְהַצָּעִר שֶׁל הָאָדָם, שֶׁהוּא מְטָרֵד, אֲבָל אִם יִבְרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ וְתוֹרָתוֹ הַקָּדוּשָׁה בְּקִבְיָעוֹת, **אֲזִי דִיקָא יִחַטֵּף טוֹב אֲמַתִּי וְנִצָּחִי תַּמִּיד.**

(שיחות מוהר"א ש"ע ערך טרדות)

ד פֶּר מוֹהֲרָא ש"ז"ל, שֶׁפַּעַם רָאָה אֶת אֶחָד מִתַּלְמִידָיו, אֲבָרָךְ מֵאֲנָשִׁי שְׁלּוֹמְנוֹ הִיקָרִים, הוֹלֵךְ לַעֲבוֹדָתוֹ עִם שְׂקִית, וְהָיָה בְּתוֹךְ הַשְּׂקִית שְׁלוֹ הָאֶכָל שְׁלוֹ וְגַם מְשָׁנִיּוֹת וְתַהֲלִים, וְאָמַר לְמוֹהֲרָא ש"ז"ל: **רְאוּ מָה אֲנִי מוֹלִיד עִמָּי? אֲכָל גִּשְׁמִי - לֶחֶם וְכוּ' וְשִׁתִּיה - טְרָמוֹס עִם קֶבֶה וְכוּ', וְגַם אֲכִילָה וְשִׁתִּיה רּוֹחֲנִית - מְשָׁנִיּוֹת וְתַהֲלִים, שֶׁרַבְנוּ ז"ל אָמַר, שֶׁצִּירֵךְ לֵאכֹל בְּכָל יוֹם כִּמּוֹה פְּרָקִים מְשָׁנִיּוֹת, וְלִשְׁתּוֹת אַחֲרֵכֶךְ כִּמּוֹה מְזֻמּוֹרֵי תַהֲלִים, וְשִׁבְחוּ מְאֹד מְאֹד מוֹהֲרָא ש"ז"ל וְאָמַר: **הָאֲבָרָךְ הַזֶּה הוּא הִבְרִי דַעַת הָאֲמַתִּי שִׂידוּעַ מָה לַחֲטוֹף מִתּוֹךְ טְרֹדוֹתָיו.****

וְכֵן סִפֵּר, שֶׁהוּא בַּעֲצָמוֹ לֹא הָיָה לוֹ יוֹם אֶחָד שֶׁלֵּם שְׁתִּיהָ לוֹ מְנוּחָה, **אֲרִי־עַל־פִּיכֵן כָּל מָה שֶׁזָּכָה לַחֲטוֹף וּלְלַמֵּד הָיָה בְּדֶרֶךְ מִתּוֹךְ טְרֹדוֹתָיו דִּיקָא**, וְאָמַר, שֶׁאֵת כָּל הַסִּפֵּר "שְׁמִירַת הַזְּמַן" הֵינּוּ הַפְּרָקִים, כְּתֵב בְּדֶרֶךְ - בְּרַפְכָּת, וְתַמִּיד אִיפֹה שֶׁהִלֵּךְ הָיָתָה עִמּוֹ חֲבִילַת סְפָרִים: מְשָׁנִיּוֹת, "עֵין יַעֲקֹב", מְדָרֵשׁ, "לְקוּטֵי הַלְכוֹת" וְכוּ' וְכוּ', וְלַמִּד בָּהֶם.

השעה המתה

דְּבַר זֶה רְאוּ אֲצִל הַרְבֵּה מֵאֲנָשִׁי שְׁלּוֹמְנוֹ הִיקָרִים, שֶׁאֶפְלוּ שֶׁהָיוּ סוֹחֲרִים וְהָיוּ טְרֹדִים מְאֹד בְּמִסְחָרָם, אֲרִי־עַל־פִּיכֵן זָכוּ לַחֲטוֹף בְּכָל יוֹם יוֹם מִתּוֹךְ טְרֹדוֹתֵיהֶם טוֹב אֲמַתִּי וְנִצָּחִי דִיקָא, וְזֶה עָקֵר שֶׁבָּחָם שֶׁל אֲנָשִׁי־שְׁלּוֹמְנוֹ הִיקָרִים, שֶׁאֵינָם מְנִיחִים לַעֲצָמָם לְפוֹל בְּדַעְתָּם כָּלֵל, רַק מְחִיזִיקִים מֵעַמֵּד וּמִתְקַף טְרֹדוֹתֵיהֶם גָּבְנוּ

מְחִיזִיקָיו, וְלָכֵן בַּעַת סִכְנָה לֹא כָדָא לְהִסְתַּבֵּב עַל הֶרְחוּבוֹת, כְּמוֹכָא בְּזִהָר (וַיֵּשֶׁב קפ"ב): כִּד דִּינָא אֲתַעֵר בְּעֵלְמָא, וּמוֹתָא אֲשַׁתְּכַח בְּמַתָּא, לֹא לִיבְעִי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַהֵךְ יַחֲידָא בְּשׂוּקָא, [כְּשִׁישׁ דִּין בְּעוֹלָם וְנִגְזַר מִיתָה בְּעִיר, אֲסוּר לְאָדָם לְלָכֵת לְבֵד בְּשׂוּק] וְהָא אוֹקִימָנָא מְלִי, אֲלֵא בְּעִי לְאִסְגָּרָא גְרַמְיָה דְּלֹא יְפוֹק לְבַר, [אֲלֵא אָדָם צִרִיךְ לְסַגֵּר אֶת עַצְמוֹ בְּבֵית וְלֹא יֵצֵא בַּחוּץ] כִּמּוֹה דְּאוֹקִימָה בְּנַח דְּאִסְגָּר גְרַמְיָה בְּתִיבּוֹתָא, דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח קָמִי מַחְבְּלָא, [כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲצִל נַח שֶׁסָּגַר אֶת עַצְמוֹ בַּתִּבָּה כְּדִי שְׂלֵא יִמָּצֵא לְפָנֵי הַמַּחְבֵּל] וְעַל דָּא (יִשְׁעִיָּה כ"ו ו') "לֵךְ עִמִּי בֹא בַּחֲדְרִי", אֲסַגֵּר גְרַמְיָה, וְיִסְגֵּר דְּלִתָּךְ בַּעֲדָךְ", דְּלֹא יִתְחַזִּי קָמִיָּה דְּמַחְבְּלָא; [אָדָם צִרִיךְ לְסַגֵּר אֶת עַצְמוֹ וְלֹא לְהִסְתַּבֵּב עַל הֶרְחוּבוֹת בַּעַת שֶׁהַמַּחְבֵּלִים נִמְצְאִים].

הֶעָקֵר תִּשְׁתַּדְּלִי לְהִתְחַזֵּק בְּאַמְוִנָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ שֶׁהוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדוֹ נִמְצָא, וְתִרְגְּלִי אֶת עַצְמִי לְהִתְנוּדוֹת עַל כָּל חֲטָאִיךְ וְכוּ', כִּי רַבְנוּ ז"ל אָמַר (סִפֵּר הַמּוֹדוֹת אוֹת וְדִי דְּבָרִים סִימָן ד'): "מִי שֶׁאֵינוֹ מִתְּנֶה עַל עֲוֹנוֹתָיו, מוֹרָא בָּא עָלָיו", וְלָכֵן צִרִיכִים תַּמִּיד לְהִתְנוּדוֹת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל הָרַע שֶׁעָשִׂינוּ עַד עַכְשָׁיו, וְלִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ סְלִיחָה, וְכָךְ נִהְיֶה שְׁמוּרִים מִכָּל רַע, וְשׁוּם פֶּגַע רַע לֹא יוֹכַל לְשַׁלֵּט עָלֵינוּ.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תַּפְּלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתַפְּלָתִי שֶׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדָךְ תַּמִּיד שִׁיְהִיָּה לָךְ הַצִּלָּחָה מְרֻבָּה וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְּנִי תִשְׁפִּילִי וְתִצְלִיחִי.

הַמֵּאֲחִיל לָךְ בְּרַכָּה וְהַצִּלָּחָה מִן הַשְּׂמִים

מאשר!

דוקא כאן

// מסתמא יש לך מה לתקן כאן

פעם בא אדם אל רבנו ז"ל והתלונן שמאד מפריע לו המקום איפה שהוא עובד, ענה ואמר לו רבנו ז"ל: "אם הקדוש ברוך הוא היה יודע שטוב לך לעבד במקום אחר, אזי היה שם אותך במקום אחר, ועכשו שאתה במקום הזה, מסתמא יש לך מה לתקן שם".

// למסור את עצמו לגמרי

רבנו ז"ל למד אותנו להתקשר "לנקדה השכיכת אל לבו בעת הזאת" (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן לד), אל לאדם לומר אם הייתי במקום או במצב התעוררות אחר הייתי יכול להתפלל, פעת איני יכול, כי זה סימן שאין האדם מחפש האמת, רק רוצה שילכו אותו מלמעלה כפי דעתו ורצונו, ועקר האמת הוא למסור את עצמו לגמרי אליו יתברך, ולדעת שאם אני נמצא כעת במצב ובמקום כזה, זה סימן שאני יכול לדבק עצמי בו יתברך מכאן.

// מה מעיק לך?

גם בתפלה ושיחה בינו לבין קונו צריך האדם להתחבר לנקדה האמתית, להתפלל על דבר שמעיק לו ביותר, ועל הצרה שהוא באמת מרגיש בלב, וכשכבר עוסק בתפלה בודאי יתעורר להתפלל על שאר צרכיו, והעקר לא להטעות את עצמו ולהתפלל אליו יתברך על מה שכואב לו.

וכך אמר פעם רבי נתן זי"ע לאחד שבא אליו ושאל אם להתפלל על עבודת ה' או על פרנסתו, והפיר בו מוה"רנ"ת שהוא עני ואביון וחסר לחם ממש וזה מה שבאמת מעיק לו ואמר לו: "אתה תתפלל בעקר על פרנסתך, כי זה אתה מרגיש בלבך, וכשתתעורר לתפלה על ידי זה בודאי תתפלל גם על צרכי נשמתך".

הרגל שנצלה במקוה

והמשיך האורח לספר: היתה לי תשוקה עצומה קדם ללכת למקוה לטבל, והתעקשתי ואמרתי לעצמי: הנה פעת כשהולכים כבר לירות לך את הרגל ותשאר כל ימי חייך ללא רגל, לכל הפחות לך וטבל במקוה עם הרגל לפני פרישתה.

ובכן התגברתי בכל כוחי, והלכתי למקוה וטבלתי בו מתוך יסורים קשים ונזכרים, ותכף ביציאתי מהמקוה הרגשתי הקלה ושנוי ברגל, והרגשה היתה חזקה כל כך - עד שאמרתי לעצמי: אני לא הולך יותר לרופא לירות את הרגל, למחרת הלכתי שוב ביסורים קשים ונזכרים לטבל במקוה, ואחר הטבילה שוב הרגשתי שנוי גדול מאד, ממש הקלה גדולה מאד.

כך הלכתי כמה ימים למקוה, ובכל יום הרגשתי טוב יותר, עד שנרפאתי לגמרי. ומאז אני זהיר מאד בטבילת מקוה.

וסים האורח את ספורו: כהיום אני עני, כי בעת חליי, כשפל הרופאים התיאשו מרפואתי, חשבתי שאני הולך למות וחלקתי את כל הוני ורכושי בין יורשי, ולא נשאר לי כלום, עכשו אין מי שירחם עלי, ואני נע ונד מעיר לעיר.

כך ספר רבי יעקב ישעיה ז"ל משיח לפי תמו את הספור לנכדו רבי לוי יצחק ז"ל.

כששמע זאת רבי לוי יצחק ז"ל, כבר היה לו תרוץ על הספק שהיה לו, אם כן ללכת או לא ללכת למקוה, ותכף ומיד רץ אל המקוה וטבל בתוך המים המושלגים...

הרב החסיד ר' לוי יצחק בנדר ז"ל ספר, שפעם נסע לעיר היבליטש לבקר את חמיו וחמותו, והיה זה ביום ט"ו בשבט - באמצע החורף הקשה, ובעת חצות לילה רצה ללכת לטבל במקוה, אולם המקוה היתה קרה ביותר, כי נשברה אז תקרת המקוה ושלג רב נכנס בפנים, והיה צריך לעמל הרבה לפנות את השלג הרב כדי שיוכל לטבל בו, ומחמת שהיה עבודה קשה שיגע וטרח לסלק את השלג, והיה קר לו מאד מאד, לזאת התחיל להתספק לגמרי אם ילך לטבל, כי נתקרה מאד.

והלך משם ונכנס בדרכו חזרה לבית אבי חמותו רבי יעקב ישעיה ז"ל, שלא היה מאנשי שלומנו אך היה נזהר מאד גם הוא בסדר אמירת תקון חצות מדי לילה בלילה, והוא היה אדם גדול מעלה בצדקות וחסידות, ובפרט הצטין במדת הכנסת אורחים, וכשנכנס אליו ושאל בשלומו, ובתוך דבורו ענה ואמר לו רבי יעקב ישעיה ז"ל:

פעם אחת בחדש אלויל שהה כאן בעיר יהודי אחד, והבחין רבי יעקב ישעיה ז"ל שהיהודי הזה זהיר מאד בטבילת מקוה, ומצא חן בעיניו עד שהזמינו להתאכסן בביתו, וספר לו האורח בין דבריו ספור זה:

הייתי פעם חולה ברגלי מאד מאד, עד שהחלה רגלי לרקב ממש, והיה חשש שפל גופי ירעל ממנה, ונסעתי כל עוד נפשי בי לוינה לאיזה רופא גדול, ואמר לי הרופא: אין שום בררה, אלא תכף ומיד לירות את הרגל, שאילתי את הרופא אולי אפשר לחכות עם נתוח זה עד למחר, ענה לי הרופא: מחר כבר לא יהיה את מי לנתח...

להצטרפות
למושיח
העלון
צרו קשר:
053-2259191

לזכות
צבי
יהודה
ברוך בן
חנה
ליטל

לזכות
ולרפואת
ר' שלמה
ברוך בן
רבקה

077.2233.223

845.510.6314 בארה"ב

שיחות נפלאות
מאת מוריני
הרה"צ ר'
יצחק לעזר
שליט"א

צוות
אמיתי

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה:
עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס:
קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכזית, סניף: 725
מספר חשבוני: 26437

בהעברה בנקאית:
ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה
בהדפסת והפצת הגליון